

FESTIVALSKA

NOVINI 2

56. PULA

FESTIVAL IGRANOG FILMA
18. - 25. 7. 2009.
FILM POD KOŽOM

NEDJELJA, 19. SRPNJA 2009.

VATROMETOM U UTRKU ZA ZLATNE ARENE
NIKŠA SVILIČIĆ O VEDRIJIM TEMAMA
SLOVENSKI FILM O OBRAČUNU S PROŠLOŠĆU

PARTNER FESTIVALA

Com KultFurist

CineStar

BADEL 1862

Glas Istre

HYPGROUP
ALPE ADRIA

Impressum Festivalskih novina

Ravnateljica Festivala
Zdenka Višković-Vukić

Umjetnički ravnatelj
Zlatko Viđačković

Producentica
Tanja Miličić

Koordinatorica programa
Nataša Šimunov

Voditelji popratnih programa
Branka Benčić, Marko Zdravković-Kunac, Svetlana Barač, Zvonimir Rumboldt i Tomislav Fiket

Produkcija zabavnog programa
Ela Poljarević

Voditelj marketinga
Sandra Petrović Dishpalli

Glasnogovornik Festivala
Hrvoje Pukšec

Voditeljica Press centra
Sanela Omanović

Za nakladnika
Zdenka Višković-Vukić

Glavni urednik festivalskih publikacija
Zlatko Viđačković

Urednik Festivalskih novina
Boško Picula

Redakcija:
Jordanka Grubač (zamjenica urednika), Matko Botić,
Ana Miljanić, Nicole Vojak, Sandra Mardešić

Službeni fotografi Festivala
Danke Vučinović (voditelj fotoslužbe), Hassan Abdel Ghani, Slaven Radolović, Hrvoje Matoković

Grafička urednica
Irena Musić

Prijelom
Dora Badurina

Tehnička podrška
Ivica Šuran, Tomislav Erman

Urednik web stranica
Goran Ivanišević

Tisak
Novi list

Sav materijal objavljen u Festivalskim novinama
dostupan je i na web adresi www.pulafilmfestival.hr

Nakladnik:
Pula Film Festival
Laginjska 5, p.p. 29
52100 Pula, Hrvatska
tel: ++ 385 52 393 321
fax: ++ 385 52 393 320
www.pulafilmfestival.hr
info@pulafilmfestival.hr

Od Arije u Areni do anđela na Visu

U Cicolu u subotu održane konferencije za novinare na kojima su predstavljeni sudionici ovogodišnjeg svečanog otvaranja, ekipa slovenskog filma *Krajolik br. 2* iz Međunarodnog natjecateljskog programa te ekipa prvog hrvatskog filma iz Nacionalnog natjecateljskog programa *Vjerujem u anđele*

piše: Sandra Mardešić

Direkcija Festivala igranog filma u Puli na čelu s ravnateljicom Zdenkom Višković-Vukić i umjetničkim ravnateljom Zlatkom Viđačkovićem poželjela je u Cicolu na subotnjoj konferenciji za novinare dobrodošlicu svim predstavnicima sedme sile te filmašima i festivalskim gostima. Pritom su predstavljeni voditelji ovogodišnjeg svečanog otvaranja glumački par Dora Fišter i Damir Markovina. Scenarij je priredbe ove godine djelo umjetničkog ravnatelja Zlatka Viđačkovića, dok su za svečanost otvaranja angažirani pop operni kvartet Aria, baletni umjetnici Tomislav Petranović i Azamat Nabiullin te sopranistica Marija Kuhar Šoša i solist kazališta Komedija Dražen Čuček koji su se nazočnima u Cicolu također predstavili svojim dojmovima o Festivalu.

Slovenski film *Krajolik br. 2* redatelja Vinka Möderndorfa predstavila je producentica Eva Rohrman izrazivši zadovoljstvo što je film svoje premijerno izdanje u Hrvatskoj doživio upravo na Pulskom festivalu te izrazila nadu da će se sviđjeti i našoj publici s obzirom da je prošle godine u Portorožu dobio čak šest nagrada. Film je snimljen prema redateljevu istoimenom romanu, a deset je godina čekao povoljnija vremena za snimanje s obzirom

da tretira, prema riječima producentice, još uvijek sveprisutnu temu ubojstava bez suđenja koja su se dogodila nakon Drugog svjetskog rata. Filmom se željelo naglasiti da takve zločine politika i šezdeset godina kasnije iskorištava u borbi za vlastite ciljeve.

Hrvatski film *Vjerujem u anđele* koji ove godine u Puli probija led na Festivalu natječući se za Zlatne arene gdje će biti premijerno prikazan, predstavio je njegov redatelj, producent i scenarist Nikša Sviličić zajedno sa svojom dobro raspoloženom i složnom ekipom, glumcima Dolores Lambašom, Vedranom Mlikotom, Aljošom Vučkovićem, Brunom Bebić, Franom Lasićem, Matom Gulinom, snimateljem Nenadom Suvačarom te majstorom tona Mladenom Pervanom. Redatelju je ovo prvi cjelovečernji igrani film, nastao na temelju stvarnog događaja iz crne kronike. Filmska je ekipa istaknula da im je mjesec dana izolacije na setu na Visu pomoglo da što bolje ispričaju ovu romantičnu malomišćansku priču u kojoj jedan *luzer*, poštar Šime (tumači ga Vedran Mlikota), otvara poštu svojih sumješтана. Film će u redovnu distribuciju krenuti 15. listopada, a do tada se sve o njemu može saznati na web stranici www.vjerujemuanđele.com.

Ovogodišnje svečano otvaranje Festivala igranog filma u Puli obilježio je spoj filmske umjetnosti, plesa i glazbe. U plesnoj točki nastupili su solist Lisabonskog nacionalnog baleta Tomislav Petranović i prvak Baleta HNK u Zagrebu Azamat Nabiullin. S proslavljenim baletnim umjetnicima razgovarali smo o filmu, plesu, nastupima pred publikom...

Izlazak pred publiku jedno je od najljepših iskustava

razgovarale: Nicole Vojak i Ana Miljanić

Mnogobrojni kritičari i zaljubljenici u plesnu umjetnost prate vaše nastupe. Iskazali ste se nizom, što sporednih, što glavnih i obojica ste veoma uspješni u svome poslu. Kako ste se počeli baviti plesom?

Azamat: Bavim se baletom od svoje osme godine. To je u Rusiji tradicija. U Rusiji vole svaki oblik umjetnosti, a posebno plesnu umjetnost, balet. Plesao sam u jednom amaterskom studiju, i tamo me je primijetio *lovac na talente*, ako ga tako mogu nazvati. Slijedi standardna procedura: vi plešete, trudite se što najbolje možete, i nadate se da će vas primijetiti.

Tomislav: Počeo sam plesati 1983. Za sve je, zapravo, zaslužna moja majka. Zoran Brajšan je imao nastup u Esplanadi, i trebao mu je netko tko će ga pratiti plesnim koracima dok on svira. Tako sam zapravo počeo. Onda sam nakon toga otišao na šibenski Međunarodni dječji festival, i tamo se također iskazao svojim nastupom. Ostalo je sve nekako išlo prirodnim tokom.

Kako je došlo do vaše suradnje s Pulskim filmskim festivalom?

Azamat: Zlatko Vidačković je kao kritičar pratio moje predstave, i predložio mi je da nastupim i u Puli te sam odmah potvrdio dolazak. Jako me veseli što sam sudionik ovako velikog događanja.

Tomislav: Za mene vrijedi isto. Oduševilo me što mi je umjetnički ravnatelj dao priliku nastupati ovdje.

S obzirom na vašu spremnost i ljubavi prema baletu koliko vam je trebalo da uvježbate korake? I kako ste se međusobno uskladili?

Azamat: Koreografiju sam počeo vježbati prije pola godine, zato što sam imao prilike raditi s koreografom upravo ove izvedbe, Jurijem Gregorovičem. Ponavljanje je bitna stavka u našem poslu, to je ključ svega.

Tomislav: Moj je koreograf slavni Mihail Barišnjikov iz projekta *American Ballet Theater*. To je bio prvi veliki *boom* plesa na videu, iz osamdesetih. Mislim da smo Azamat i ja savršeno spojili zapadni i istočni ples, jer su nam zapravo koreografije veoma slične. Zadovoljan sam kako smo se uskladili i s voditeljima, i zahvaljujem se gospodinu Ranjinu koji je naše izvedbe uskladio i definirao ih o kraja. Koreografija nije teška. Svaki pravi baletan već zna

korake, za koreografiju je važno upamtiti njihov slijed. To je to!

Oboje već dugo plešete, susrećete li još uvijek tremu? I predstavljaju li vam nastupi izazov svaki put kada izađete na pozornicu?

Azamat: Izlazak na pozornicu je jedan od najljepših iskustava koje čovjek može doživjeti, i također svaki je put osjećaj drukčiji. Izazov također. Izazov je manji ili veći, ali uvijek postoji. Koliko god plešete ne znate kakva je publika. To je igra na slijepo. Fenomenalno nešto! Recimo, ja plešem u predstavama koje znaju trajati jako dugo. Izvedba s otvaranja je, nazovimo to, isječak. Veseli me to novo iskustvo.

Tomislav: Mi smo dio drugog svijeta, kao medij koji poziva publiku da uđe u ovu umjetnost, da je razumiju, da razumiju nas. Ovo je okruženje nešto sasvim drukčije od onoga što sam do sad iskusio, ali vjerujem da ćemo i dalje biti uspješni.

Umjetnost je osobita ljudska djelatnost čije se značenje konstituira u složenom komunikacijskom procesu između umjetnika, umjetničkog djela i publike. Sve umjetnosti imaju svoj visoko razvijeni i autonomni jezik, pa koji je onda po vama zajednički jezik filma i plesa? Možete li povući neku paralelu?

Azamat: Umjetnost je za mene umjetnost, pa kako god se ona izrazila i koji god joj mi pridjev dodavali ona je opet umjetnost. Prema tome su film i glazba automatski povezani. Film ima tu prednost da može unutar sebe prikazati i druge umjetnosti. Vidjeli smo puno filmova u kojima je ples ključna stavka – mjuzikli, filmovi o plesničima, spektakli,.... Nedavno sam bio na audiciji u Londonu. Rade film o Margot Fonteyn, jednoj veoma uspješnoj balerini. Ja sam konkurirao za ulogu njezinog partnera Rudolfa Nurejeva. Mnogi su mi rekli da sam prava osoba za tu ulogu, ali nisam prošao jer je moj konkurent bio glumac.

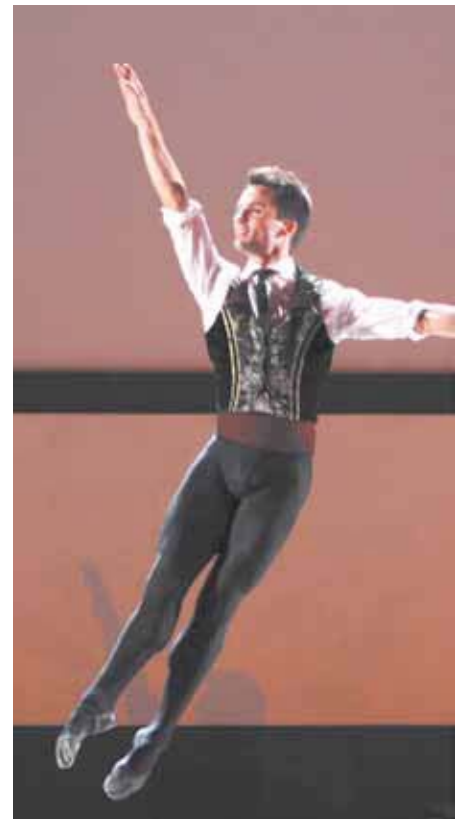
Tomislav: Imao sam tu sreću da sam kao mali na neki način bio dio ovog Festivala. Glumio sam u Vrdoljakovu filmu *Glembajevi*. On me svojom profesionalnošću približio filmu. Volim film, ali balet je moj posao. U baletu je teško što mi neke stvari teže izražavamo. Mi imamo ples, koji je na neki način kao mimika. Ne govorimo, nego sve nastojimo dočarati pokretima. To je kao u crno – bijelim filmovima, samo što mi nemamo onaj *close up* da objasni što smo htjeli tim pokretom reći, jesmo li tužni, ljuti, sretni. I također, u baletnoj umjetnosti imate onaj fizički dio, koji je zapravo

najteži, a o kojemu ovisi veliki postotak vaše izvedbe, skoro cijela izvedba. Mislim da su film i ples veoma usko povezani, uostalom puno je plesača koju su na kraju postali i glumci.

Volite li filmove i koji žanr preferirate?

Azamat: Volim pogledati filmove s društvom, i sa svojom suprugom. Žao mi je što nemam dovoljno vremena, pa ne mogu ići u kino češće. Filmove gledam kod kuće, ali i to mi je neka vrsta užitka. Lijepo je vratiti se doma nakon napornog dana, opustiti se i biti dio nekog drugog svijeta, dok film traje. Za mene film ne mora biti remek djelo po mišljenju nekog kritičara, želim da se meni sviđa. Onda uživam! Najbolji su mi filmovi redatelja Tima Burtona i glumca Johnnyja Deppa.

Tomislav: Nemam neki žanr koji naročito preferiram. Što ću pogledati ovisi o mom raspoloženju. Ono što me smeta jest prikazivanje najgorih ljudskih osobina. Treba opisati *ono lijepo*, a ne *ružno*. Također, mislim da mi se film uglavnom sviđa po glumcima koji u njemu igraju.

NACIONALNI NATJECATELJSKI PROGRAM

Razgovori s članovima ekipe filma Vjerujem u anđele

pišu: Jordanka Grubač i Matko Botić

redatelj, producent i scenarist Nikša Sviličić Hrvatskoj kinematografiji želim vedrije teme

Film je predstavljen kao topla mediteranska ljubavna priča, ali sadrži i implicitne žalce društvene kritike...

Ta društvena kritika pomaže vjerodostojnosti filma. Da bi priča između glavnog glumca i glumice poprimila obilježja koja sam htio da poprimi, mjesto događanja moralo je biti realno, gledatelj mora povjerovati likovima. Da se radnja filma događa na Manhattanu ili na Trgu Bana Jelačića u Zagrebu bila bi smiješna i bizarna. Ali kad se nešto događa usred mora, i kad likovi progovaraju o problemima koje uistinu imaju ljudi na otocima, onda cijeli film dobija naboj istinitosti koji je jako potreban.

Sami ste napisali scenarij za svoj dugometražni igrani prvijenac. Istaknuli ste inspiraciju za vašu priču stiže iz stvarnosti...

Velika većina scenarista traži inspiraciju u kratkim vijestima, koje mogu biti i iz crne kronike dnevnih novina. Svi kronično trebamo trenutak inspiracije koji se onda može scenarijski razraditi. Upravo sam jednu takvu vijest pročitao u novinama 1994. godine, radilo se o poštaru koji je osuđen jer se dokazalo da je čitao tuđa pisma. To je radio dugi niz godina, ali je objašnjeno da pritom nije bio zlonamjeran i podatke koje je saznavao nije zloupotrebljavao. To mi se učinilo kao zgodno ishodište za tematsku okosnicu budućeg filma, a potom sam stvarajući scenarij pokušavao obogatiti priču s nekoliko zgodnih minijatura, uvodeći nove likove i motivacije tih ljudi. Sve je bilo pokretano središnjim motivom glavnih junaka, spomenutog poštaru i tajanstvene djevojke koja se pojavljuje u malom otočnom mjestu.

Film Vjerujem u anđele sami ste i producirali, a u njemu ste i glumili epizodnu ulogu. Je li ta mnogostrukost funkcija bila naporna u procesu rada?

Silom prilika postao sam producent, zbog toga što je proračun filma bio iznimno mali. Želim vjerovati, ipak, da film izgleda znatno skuplji no što to usitnu jest. Da bi se sve ipak privelo kraju morao sam preuzeti funkciju producenta, skladao sam dio glazbe, a i zamijenio sam jednog glumca koji zbog nevremena nije mogao doći na Vis, gdje smo snimali. Tako da su te moje mnogostruke uloge više rezultat spleta okolnosti, nego želje da budem renesansni čovjek s mnogo interesa.

Glumačka ekipa filma vrlo je raznolika, pa se uz iskusne glumce pojavljuju i naturšćici, ali i javne osobe koje povremeno bave i glumom, poput Mile Kekina i Damira Mihanovića Čubija...

Jako nam je pomagalo amatersko kazalište „Ranko Marinković“ iz Visa, mislim da su to amateri samo zato što to ne rade za plaću. Oni su stvarno dali sve od sebe za našu priču, i stvarno je lijepo kad prepoznate da netko osim vas zbilja vjeruje u to što radite. Morali smo zbog financijskih razloga neke uloge dati amaterima koji su taj posao odradili iz ljubavi, ali s neupitnom dozom talenta.

Čudno je bilo vidjeti hrvatski film bez ijednog pravog negativnog lika...

Svjesno sam išao u tom smjeru. U filmu nema ni Hrvata, ni Srba, ni PTSP-a, ni socijale, što naravno ne znači da mislim da su to manje bitne teme. Volio bih ipak kad bi hrvatska kinematografija u budućnosti poprimila vedrija obilježja unutar tematskih određenja.

Veliku pažnju obraćate i na marketinšku kampanju koja prati film. Koliko je ta medijska popudbina bitna u plasiranju filma na tržište?

Mislim da je to jako bitno, iako je naravno najbitnije da je film kvalitetno napravljen. Marketinški moment je značajan jer bez njega ljudi uopće neće znati da ste nešto napravili, da ste stvorili nešto što bi njih moglo zanimati. Film je medij za koji bi bilo najbolje da se gleda u kinima, što pretpostavlja određeni društveni angažman, ali i financijski i vremenski, tako da se proizvod mora na neki način predstaviti. Nadam se da smo to na korektan način napravili. To je vrlo iscrpljujuć posao i drago mi je da je to primjećeno.

snimatelj Nenad Suvačarov Atmosfera na snimanju kao na studentskom filmu

Vjerujem u anđele vaš je prvi dugometražni igrani film. Kako je došlo do suradnje s redateljem Nikšom Sviličićem?

Mi smo prije svega odlični prijatelji, razumijemo se i bez izgovorene riječi. Suradivali smo i prije, bilo je logično da surađujemo i na ovom projektu, koji je kruna našeg rada. U ovaj projekt ušli smo s maksimalnim entuzijazmom, atmosfera je bila kao da radimo studentski film.

Snimateljski posao morao je uzeti u obzir ljepotu krajolika u kojem se snimao, ali istovremeno biti u funkciji priče...

Snimali smo na Visu, tamo gdje god se okreneš imaš lijepu razglednicu. U filmu ima puno eksterijera, pa smo puno ovisili i o vremenskim uvjetima. Osnovni uvjet je bio da se u cijelom filmu osjeti Mediteran, da kamera što je moguće više pridonese toj atmosferi.

glumica Dolores Lambaša u ulozi Deje Ukročena goropadnica na otoku

U filmu ste različiti od svega što o vama do sada znamo s ekrana. Vjerujem u anđele vaš je drugi igrani film, tumačite lik na kakav od vas nismo navikli. Gotovo ste inzistirali da vas u filmu poruže...

Dobila sam podočnjake, a skinuti su svi prirodni ukrasi koje se moglo skinuti... Ali, gluma je uvijek uspješna ako je kvalitetan lik, kao što je ovdje bio slučaj. Uloga mi je bila tim zanimljivija jer sam ja dvojnoga podrijetla koje vučem s otoka Prvića iz Prvić Šepurine, i iz Zagore, iz Pakova Sela. Moj bi mi dida znao reći da sam prava mješavina hobotnice i tuke, onda sve znate...

Utoliko niste trebali ulagati dodatni trud u svoj posao na ulozi Deje?

Nisam morala učiti neki novi i drugi karakter, sav sam materijal za ulogu izvukla iz sebe. Da

sam za sebe tražila idealnu ulogu bilo bi to ovo, točno ovo! Bez obzira što je to jedan prigušeni lik, a publika me drukčije doživljava zbog sasvim drugih karaktera koje tumačim.

Vlaška narav, okrutna i suosjećajna, tvrda i meka, otvorena i zakopčana do grla...

...stisnuta odgojem a nepomirljiva, na svoj način ukročena goropadnica, to vam je priroda koju je teško zauzdati. Moraš se zauzdati, a sve iz tebe viče. Ovo je bila jedna kompleksna uloga o kojoj sam puno razmišljala jednostavno, udaljila sam se od sebe ili bar otvorila neke nove ladice. Lakše je raditi za serije i s te strane, tamo tražim da pišu prema meni, tamo se uloga piše od snimanja do snimanja, tamo se može trpjeti površnost, u filmu toga nema. Film je šansa da se dogodi umjetnost! Imala sam veliku sreću što sam dobila ovu glavnu ulogu.

Kada čovjek gleda film ima dojam da je na Visu bilo lijepo raditi taj posao?

Dosta naporno s obzirom da se snimalo 28 dana, a ja sam u međuvremenu svake subote putovala u Zagreb i snimala deset epizoda serije unaprijed, pa u utorak opet na Vis. Bilo je to mjesec dana mukotrpan, ali i izuzetno lijepa posla...

glumac Vedran Mlikota u ulozi poštaru Šime I luzerima se dogodi ljubav

Na konferenciji za novinare najavljeni ste kao glumački doajen. Tako mlad, a već doajen rekli bismo u šali, ali samo u šali jer je iza vas već veliki broj odreda zapaženih uloga u predstavama i na filmu. Rekli ste da vam je žao što niste više pomogli redatelju Nikši Sviličiću...

Da, u organizacijskom dijelu premda je tu Nikša pravi majstor posla. S takvim budžetom i s 28 dana na raspolaganju malo bi tko to uspio napraviti.

I vi ste Vljak od Imotskog, u filmu ste doduše bodul, ali u konačnici lik na tragu onog upečatljivog Mlikote iz mnogih dosadašnjih uloga. S čime vas je zaintrigirao taj otočki poštar da na njemu istkate fino tkanje

prepoznatljive, a opet drukčije osobnosti!

To je jedan čovjek koji je pomalo luzer, jer to što želi sve znati o ljudima iz svoga malog mjesta to je u osnovi nešto malo perverzno, a luzer je jer na koncu dozvoli da mu jedna došljakinja i Vljakina uvali dijete... Međutim, jednostavno se dogodila ljubav i dalje nema potrebe objašnjavati ni lik, ni priču. On je imao svoju priču s tim pismima koje je otvarao i iz kojih je na neki način kontrolirao svoje sumještane. Na koncu je nadigran al' ipak valja imati na umu ono što sam već rekao: između njega i Deje rodila se ljubav i tu sve prestaje! Laska mi što je Nikša rekao da je mislio na mene dok je pisao tu ulogu, to je zaista rijetko i hvala mu na tome. Napisana je lijepo i slojevito. To su priča i lik iz mog nekog miljea!

glumica Bruna Bebić u ulozi časne sestre Ane Komiža puna boja i mirisa

U filmu igrate časnu sestru i, s obzirom na dosadašnji broj uloga i ne samo časnih sestara nego i svetica..., nije vam bilo teško utjeloviti taj jedan možda sporedni ali itekako zanimljiv lik.

Uvijek vas intrigira lik osobe koja je otišla na neku drugu stranu, ali nije odustala od života. Časna je dobra duša cijelog mjesta ali u toj maloj došljakinji ima nekoga tko je ima problem, i možda vidi negdje sebe u njoj...

Kako je bilo raditi na filmu?

Ovaj sam film, moram reći, radila najviše zbog sebe. Snimali smo u Komiži i nevjerojatno je da se ništa nije događalo iz puke rutine, ni taj odnos među nama u ekipi niti mještana prema nama. Ovo mi je bio ljepši profesionalni zadatak, a ta Komiža puna boja, mirisa, duha nekog starog vremena, nije se dala turizmu do kraja i to se tako vidi i osjeća...

glumac Aljoša Vučković u ulozi načelnika

Jednostavna priča i na filmu i u životu

Puno kazališta i puno serija a malo filmova. Taj ste sad već zaokruženi sindrom u svojoj karijeri

nazvali zanimljivom parafrazom «sokol ga nije volio...», ali i poslovice «daleko od očiju...». Sviličićev vas je poziv iznenadio...

To je bio vrlo, vrlo lijep posao u jednoj heterogenoj grupi u kojoj se onda stvorila nevjerojatna kemija i taj život iza kamere bio je izuzetan. Sve je o ovom filmu ispalo tako: toplo, normalno, bez pretenzija, jednostavna priča i u filmu i u okruženju u kojem je nastao. Htio bih reći baš da je ta otočka priroda, to okruženje upravo nevjerojatno, a u filmu iskorišteno na optimalan način: niti se priroda nametnula filmu niti je zapostavljena, ona je u funkciji poput dodanog lika, glumca.

Drugi dan Nacionalnog natjecateljskog programa (nedjelja, 19. srpnja)

Tko priča zagrebačke priče, a koga udaljavaju blizine?

Ovogodišnju «gužvu u filmskom šesnaestercu» potvrđuje i drugi dan Nacionalnog natjecateljskog programa jer će u utрку za Zlatne arene krenuti dva nova hrvatska filma što je festivalski kuriozitet. Prvi je djelo čak jedanestorice redatelja što nije čudno zna li se da je riječ o omnibusu devet kratkometražnih filmova, a drugom je posebnost što je snimljen isključivo u jednom dizalu. Ljubitelji filma dočekat će tako u nedjelju dva filma *Zagrebačke priče* i *Blizine*.

Zagrebačke priče

U produkciji Borisa T. Matića realiziran je jedan od najoriginalnijih filmskih projekata u Hrvatskoj u posljednje vrijeme. Nakon izbora najboljih priča koje povezuju hrvatska metropola i njezini stanovnici, ukupno jedanaest domaćih redatelja snimilo je devet kratkih filmova koji su zaživjeli kao jedna filmska cjelina. Omnibus ovih devet filmova tematizira svakodnevicu građana Zagreba, ljudi različitih naraštaja, društvenog položaja, želja i nada. Pokretač projekta Boris T. Matić producent je i prvog nezavisnog filma u Hrvatskoj *Mondo Bobo* koji je osvojio velik broj nagrada. Osnivač je, prvi direktor i suvlasnik Motovun Film Festivala, a od 2003. osnivač i direktor Zagreb Film Festivala. Od 2008. vodi kino Europa u Zagrebu. Dobitnik je dvije *Velike zlatne Arene* za najbolji film na Festivalu u Puli. Član je Europske filmske akademije i Hrvatske udruge producenata. Film *Zagrebačke priče* donosi sljedećih devet filmskih priča:

Šamar (red. Nebojša Slijepčević): Trinaestogodišnji Hrvoje ima poseban talent – iznimno je vješt u upadanju u nevolje...

Film Gorana Odvorčića i Matije Klukovića za Asju Jovanović i Andreu Rumenjak (red. Matija Kluković i Goran Odvorčić): Majka napušta svoju uskoro punoljetnu kćer, a teret teme osjeća se ispred i iza kamere...

Najpametnije naselje u državi (red. Ivan Ramljak, Marko Škobalj): Televizijska ekipa dolazi u zagrebačko naselje Siget kako bi istražila neobičan fenomen koji je pogodio stanovnike tog kvarta...

Recikliranje (red. Branko Ištvančić): Rano je jutro i romska obitelj s margina europskog velegrada odlazi na deponij smeća jer je počeo dan za recikliranje...

Žuti mjesec (red. Zvonimir Jurić): Dvije susjede na kavi...

Špansko kontinent (red. Ivan Sikavica): Priča o muškome svijetu u kojem definitivno nedostaju žene...

Game Over (red. Dario Pleić): Duje je fanatični igrač računalne igre World of Warcraft, koji živi na tankoj crti između virtualnog i stvarnog...

Inkasator (red. Igor Mirković): Na vrata bračnog para Klare (75) i Stanka (80) zavoni inkasator za očitavanje brojila, a taj je inkasator – crnac! Je li on doista to što tvrdi? Što trebaju poduzeti Klara i Stanko?

Kanal (red. Zoran Sudar): Rom Vejsil budi se, oblači najbolju odjeću i kreće prema školi kako bi se upisao. No, put je pun prepreka...

OSOBNA ISKAZNICA FILMA

Hrvatska, 2009., 110 min, 35 mm; produkcijska kuća: Propeler Film; producent: Boris T. Matić; režija: Nebojša Slijepčević / Matija Kluković, Goran Odvorčić / Marko Škobalj, Ivan Ramljak / Branko Ištvančić / Zvonimir Jurić / Ivan Sikavica / Dario Pleić / Igor Mirković / Zoran Sudar; scenarij: Nebojša Slijepčević / Matija Kluković, Goran Odvorčić / Marko Škobalj, Ivan Ramljak / Branko Ištvančić / Zvonimir Jurić / Ivan Skorin / Vlado Bulić / Igor Mirković / Sanja Kovačević; uloge: Ivan Komušar, Mijo Takač, Asja Jovanović, Andrea Rumenjak, Ivan Žada, Slaven Knezović, Ana Maras, Asim Ugljen, Lana Barić, Marija Škaričić, Filip Lozić, Filip Detelić, Slaven Španović, Ivan Bošnjak, Frano Mašković, Ivana Roščić, Aldin Omerović, Zrinka Cvitešić, Marija Kohn, Pero Kvrđić, Inge Appelt, Adnan Rama, Danko Ljuština

Blizine

Može li se jedna obična vožnja dizalom pretvoriti u najdramatičnije trenutke u životu? I to za naoko dvoje potpunih stranaca? Na ta pitanja odgovara drama *Blizine* čiji su protagonisti dvoje mladih ljudi (tumače ih Anica Kovačević i Damir Klemenčić) koje će slučajni susret pretvoriti u dionike životne prekretnice. Kada se dizalo zaglavi u stambenoj zgradi na površinu izbijaju nepremostive razlike dvaju nepomirljivih karaktera. U nadrealnoj igri strasti i snova vodit će se bespoštedna borba za sam opstanak... Redatelj je i scenarist filma Zdravko Mustač. Kao pripadnik četvrte generacije splitske škole alternativnog filma tijekom 1980-ih realizirao je dvadeset kratkih alternativnih filmova. U 1990-ima profesionalno se bavi filmom. Interese proširuje na različite oblike filmskog i video istraživanja. Realizira više od dvadeset dokumentaraca, video radova te kratkih igranih filmova. Radovi su mu s uspjehom prikazivani u zemlji i inozemstvu. Dobitnik je tri nagrade Oktavijan na Danima hrvatskog filma. Izbor iz filmografije: *Žuta kuća*, *Zovem se film*, *Izložba dodira*, *Šir haširim*, *I nek se čuje urlik djevičanski slobodan*, *Ekranizacija telefonskog imenika*, *Gdje je Magdalena Kazimirović*, *Zadar nije za dar*, *Bastion*.

OSOBNA ISKAZNICA FILMA

Hrvatska, 2009., 83 min, HD; produkcijska kuća: Hrvatski filmski savez; producentice: Vera Robić-Škarica, Vanja Hraste; režija: Zdravko Mustač; scenarij: Zdravko Mustač; uloge: Anica Kovačević, Damir Klemenčić; snimatelj: Boris Poljak; montažer: Slaven Zečević; scenograf: Đorđe Jandrić; kostimograf: Ante Tonči Vladislavić; skladatelj: Zvonimir Dinko Bučević; ton: Dubravka Premar, Gordan Fučkar, Ivan Šmintić, Luka Mustač; Slavica Šnur

AVON

AVON, kompanija za žene
poziva vas da udete u obitelji od
9 milijuna predstavnice širom svijeta.

- besplatno članstvo
- mogućnost kupnje putem interneta i sms-a
- dostava direktno na kućnu adresu
- 100% garancija na proizvode
- uzorci za probu prije kupnje
- isplata novih poznanstava
- uložite i do 40%
- mogućnost online kartata i Avonam

www.avon.hr

Avon kozmetika d.o.o.
boni 110, 10 010 Zagreb
tel. 01 6630-010, fax: 6630-021

Spotlight EDP

MAX
tv

**Ponuda koja vam
ide niz dlaku:**

Postani MAXtv korisnik sada.
Nećemo cjepidlačiti:

**Prva 3 mjeseca
za 1 kn mjesečno!**

PDV je uključen u cijenu
Detalje ponude potražite na maxtv.t-com.hr,
0800 9000 ili T-prodajnim mjestima

T-Com

T-Com je dio THT Grupe.

Služba za privatne korisnike 0800 9000, T-Centri, T-Partneri
www.t-com.hr

Ne okrećite stranicu. Probajte čitati ova
ko, jer pod ovim nagibom peješki vinogradari njeguju
plavac mali koji ih
nagrađuje blagom zvanim: Dingač i Postup.

VINARIJA DINGAČ
B¹BADEL 1862

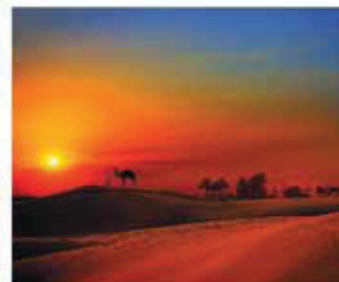
2. istarski festival lavande
Pula, Turističko naselje Punta Verudela
31. 7. - 2. 8. 2009.

mirisi Istre
fitoaroma
hrvatski brand za prirodnu kozmetiku

Tel. (052) 511 310
www.svijet-biljaka.hr

kompas.hr

Live your lifestyle !

Zagreb 01/4811 536 | Split 021/ 323 300 | Osijek 031/212 077 | Čakovec 040/313 333 | Rijeka 051/210 760 | kompas@kompas.hr

KOMPAS ZAGREB D.O.O. TURISTIČKA AGENCIJA | WWW.KOMPAS.HR | ID: KOO HR AB-G1-080158822

www.novilist.hr

NOVI LIST

TRUSTING d.o.o.

Kodak

DISTRIBUTOR

Povjerenje
i sigurnost

Snaga najstarijeg hrvatskog osiguravatelja sa 125 godina iskustva Povjerenje koje su nam poklonili mnogi naraštaji osiguranika obvezuje nas na svakodnevno poboljšanje kvalitete naših usluga. Bilo da se radi o osiguranju života, imovine, osiguranja od nezgode ili nečeg drugog, CROATIA osiguranje ima odgovor na sve Vaše potrebe.

www.crosig.hr | croatiafon 0800 80 10

CROATIA OSIGURANJE
osiguranje od 1824

Arhitektura i film, subjektivni prostori

Cinemaniac: U nedjelju se u MMC Luka u 20.00 otvara ovogodišnje izdanje tradicionalne festivalske izložbe. Autori su radova svjetski priznati umjetnici Jonas Dahlberg, Rå di Martino, Ursula Mayer i Damir Očko

piše: kustosica izložbe Branke Benčić

Poigravajući se napetostima između dimenzija vremena i prostora, filmski kodovi i konvencije stvaraju i pogled, i svijet, i predmet, i iluziju, a alternativan film propituje i dekonstruira upravo unutarnje zakonitosti i odnose prema vanjskim formativnim strukturama. Ovogodišnja izložba pokušat će ukazati na specifičnu vezu između pokretnih slika (filma, videa) i arhitekture te značenja koja proizvode, a formira se oko načina na koji pojedini filmovi, filmski motivi ili sekvence govore o sugestivnoj, psihološkoj i simboličkoj kvaliteti arhitekture. Radi se o međuigrji (moderne) arhitekture i filma (kinematografske reprezentacije). Prostor je shvaćen kao jedno od osnovnih izražajnih sredstava i mjesto tvorbe značenja, a jezik filma svojim je izražajnim sredstvima i sintaktičkim načelima omogućio posebno sagledavanje i prostora i stvarnosti. Prostor je tako poprište određenog dramatskog zbivanja, povijesnog događaja ili prikaz životnog ambijenta, te postaje predmetom autonomnog vizualnog eksperimenta.

U izloženim radovima četvero umjetnika – *A View through a Park* Jonasa Dahlberga, August 2008 Rå di Martino, *Interiors* Ursule Mayer i *Boy with a magic horn* Damira Očka prikazani prostori predstavljaju performativna mjesta za otvorene narativne oblike – mjesta gdje se pokreti kamere, ambijent, arhitektonske strukture, glazba, dijalog, susreću sa protagonistima. U njima se naziru odnosi između arhitektonskih struktura i mogućnosti socijalne interakcije, bez obzira na to boravi li u njima čovjek ili ne. U scenama sa ili bez dijaloga, kao i u prostorima ispraznjenima od ljudi i njihove tjelesne nazočnosti, nazočnost nekog subjekta kodirana je putem pogleda, posredstvom tehničkih svojstava kamere – objektivna – uljeza, oka koje gleda. Kamera postaje mehanizam iluzije za proizvodnju renesansnog prostora, pokreta kompatibilnih ljudskom oku i ideologije predstavljanja koja se vrti oko percepcije subjekta. Mrak kinodvorane ili ambijent zamračenog galerijskog prostora poigravaju se voajerističkom maštom publike i naglašavaju iluziju zavrivanja u privatni svijet.

Ukratko na Portarati u nedjelju 19. srpnja u 21.00

Filmovi redateljice Mije Engberg

Švedska redateljica Mia Engberg radi kao autorica dokumentarnih filmova od sredine 1990-ih. Obrazovala se u Parizu i Stockholmu. Njezini filmovi najčešće nastaju na marginama društva, među gay skinheadsima, uličnom djecom, radikalnim veganima ili ljudima koji ruše rodne stereotipe. Snimila je i nekoliko kratkih erotskih filmova te osnovala nezavisnu produkcijsku kuću. Retrospektiva autoričinih filmova priređena je u suradnji s Tabor Film Festivalom.

LES ENFANTS DU SQUARE / DJECA S TRGA

Pariz, 1994, 10 min

Film o djeci koja žive na ulicama sjeveroistočnog Pariza. Većina ih je afričkog podrijetla i dolaze iz obitelji ilegalnih imigranata.

PARKSIDE GIRLS / DJEVOJKE IZ PARKSIDEA

New York, 1996, 23 min

Tri žene dolaze u New York u potrazi za srećom...

MANHOOD / MUŽEVNOST

San Francisco, 1999., 10 min

Biti žena, a onda postati muškarac koji živi s lezbijkom koja bi lako mogla biti gay muškarac.

CALIFORNIA ÜBER ALLES

San Francisco, 1999., 5 min

Portret punk legende Jella Biafre...

MEAT IS MURDER / MESO JE UBOJSTVO

Vänernsberg, 1997., 28 min

Film o Anni, aktivistici za prava životinja...

THE STARS WE ARE / ZVIJEZDE KOJE SMO MI

Stockholm, 1997., 28 min

Kalle je gay, skinhead i pozitivan na HIV. Družimo se s Kalleom i njegovim prijateljima Henrikom i Ibrahimom tijekom božićnih blagdana praznika...

COME TOGETHER

2006., 3 min

Nekoliko žena bliži se točki bez povratka. Tri minute čistog užitka uhvaćeno na filmu...

SELMA & SOFIE

Stockholm, 2001., 18 min

Selma ima dosadan posao i dosadnog dečka. Kada upozna Sofie na bazenu, ne može prestati misliti o njoj...

Razgovor s filmskom kritičarkom Dianom Nenadić

Dosta je prikazivanja žena kao pasivnih likova

piše: Nicole Vojak

Nastavljajući raspravu otvorenu na prošlogodišnjem okrugu na temu nazočnosti žene u reprezentativnoj matici hrvatske kinematografije te utješni kutak u domaćoj produkciji kratkog metra, u sklopu kojeg posljednjih desetak godina kvalitativno dominiraju i intenzivno upisuju vlastito rodno iskustvo malobrojne redateljice, povod je i razlog za organizaciju okruglog stola na temu suzbijanja rodni stereotipa u hrvatskoj kinematografiji. Na okruglom stolu sudjelovala je i Diana Nenadić, nagrađivana filmska kritičarka i članica Nacionalnog ocjenjivačkog suda 54. festivala igranog filma u Puli 2007.

Koji su Vaši dojmovi s ovog okupljanja?

Na žalost, nisam bila na prošlogodišnjem okrugu na temu nazočnosti žene u reprezentativnoj matici hrvatske kinematografije, iako sam za to napisala uvodni tekst. Žao mi je što u publici nije bilo puno članova muške ekipe, da tako kažem. Oni bi bili pravi sugovornici o ovoj temi. Želim reći, njih se to posebno tiče s obzirom da se zbog njih ovakvi stereotipi i materijaliziraju. Također, čini mi se da rasprava nije dovršena, i da ima još puno toga o čemu bismo mogli razgovarati.

Tijekom okruglog stola prikazali ste inserte iz filmova kako biste potkrijepile svoje stajalište. No, koliko je za vas ova tematika osobna?

Osobna? Pa, po mom mišljenju žene su veoma važne za film, i imaju jednaku vrijednost kao i muškarci. Žao mi je što nemaju mjesto koje zaslužuju, što uglavnom snimaju niskobudžetne filmove, što se moraju boriti za svoje mjesto pod suncem. I također, mislim da je već svima dosta prikazivanja žena kao sporednih i pasivnih likova kao majke ili žrtve, ili u ulogama objekta.

Glumica Anamarija Bokor okušala se i u redateljskim vodama, i na okruglom stolu održana je premijera njezinog filma *Lica glumica*. Željela je prikazati glumice s nekog drugog aspekta, kako ona kaže. Kako ste vi vidjeli njezin rad kao filmska kritičarka?

Gluma je specifično zanimanje, i ne prestaje nas iznenađivati. To je jedini posao u kojemu se vide posljedice. Glumci i glumice su stalno pod svjetlom reflektora. Prati se svaki njihov pokret, promjena, novitet. Oni se tako razvijaju, ali također slava u našoj državi, nije isto što i slava u drugim dijelovima svijeta. Opet, promjena koju glumac doživljava kroz svoj život odražava se na njegov posao, pa on postaje bolji ili gori – i u svakom se slučaju mijenja. Međutim, ovo što sam vidjela u filmu je priča o iskustvima intervjuiranih glumica. Ta iskustva nisu nova. Teme su stare. Ja bih, recimo, voljela vidjeti kako glumice doživljavaju svoje starenje, i kako se ta promjena odražava na njihov život. To je promjena koja muči sve žene tokom života, a mislim da je to posebno za glumice.

U raspravi o spolnim stereotipima i jednakom tretmanu redatelja i redateljica, spomenuli ste razliku između filmskog stvaralaštva i filmske industrije. O čemu je riječ?

Treba znati razliku između ova dva pojma. Sve je više producenata koji s malim novcem postižu velike rezultate. Teško je reći je li to onda filmska industrija ili stvaralaštvo. Industrija bi s jedne strane mogla se definirati kao *veliki novac za stvaranje filma*, a stvaralaštvo onda, možda s te perspektive, kao niskobudžetni filmovi. Ipak, mislim da je razliku najbolje uočiti ako kažemo da je filmsko stvaralaštvo zauzimanje svog prostora na filmu, a industrija pravila ponašanja.

Okrugli stol Suzbijanje rodni stereotipa u hrvatskoj kinematografiji

Žene na filmu između stereotipa i mogućnosti

piše: Nicole Vojak

Nastavljajući raspravu otvorenu na okruglom stolu *Vidljivost žena u hrvatskoj kinematografiji* održanom u sklopu prošlogodišnjeg Festivala igranog filma u Puli u organizaciji Ureda za ravnopravnost spolova Vlade Republike Hrvatske te uz suradnju Povjerenstva za ravnopravnost spolova Grada Pule i samog Festivala, i ove je godine organiziran okrugli stol o izazovima prisutnosti žena u reprezentativnoj matici hrvatske kinematografije. Okrugli je stol održan u petak 17. srpnja u Maloj dvorani Istarskog narodnog kazališta okupivši eminentne sugovornice i sugovornike. Da prošlogodišnja tematika ne bi pala u vodu, kako je slikovito rekla Helena Štimac Radin, predstojnica Ureda za ravnopravnost spolova Vlade RH, na ovogodišnjem je Festivalu održan okrugli stol pod naslovom *Suzbijanje rodni stereotipa u hrvatskoj kinematografiji*. Kao glavne govornice sudjelovale su filmska kritičarka

Diana Nenadić, glumica i redateljica Anamarija Bokor te predstavnica Centra za ženske studije Rada Borić. Nakon uvodnih riječi, moderatorica skupa Helena Štimac Radin pohvalila je posebno redateljice Biljanu Čakić Veselić i Ivonu Juku koje su se izborile za realizaciju vlastitih dugometražnih igranih filmova. Na okruglom stolu raspravljao se o problemu žena kao sporednih, pasivnih likova, a Diana Nenadić neke je od argumenata potkrijepila kratkim filmskim isječcima. Nakon pauze koja je također iskorištena za problematiziranje teme priređena je premijeri dokumentarnog filma *Lica glumica* redateljice Anamarije Bokor. Autorica je prikazala profesiju glumica, kako je sama istaknula, s nekog potpuno novog, zanimljivog i inspirativnog aspekta. S obzirom da je projekcija ispraćena odobravanjem, smijehom i završnim gromoglasnim pljeskom, o ovoj će se temi zasigurni i dalje organizirati sadržajni okrugli stolovi.

Glumac Relja Bašić, dobitnik Vjesnikove nagrade Krešo Golik za životni doprinos filmskoj umjetnosti

Urbani Zagrepčanin s europskom karijerom

piše Matko Botić

Vjesnikova nagrada Krešo Golik za životni doprinos filmskoj umjetnosti ove je godine dodijeljena Golikovu omiljenom glumcu Relji Bašiću (1930.). Odluku o dodjeli Nagrade Krešo Golik Relji Bašiću donio je ocjenjivački sud u kojem su bili filmski redatelji, pokojni Zvonimir Berković kao predsjednik, Ivan Šime Šimatović i Vinko Brešan, glumica Alma Prica te filmski kritičar Zlatko Vidačković. Tom prigodom s doajenom hrvatskog filma porazgovarali smo o njegovoj plodnoj karijeri. Relja Bašić upravo je u Golikovim filmovima *Tko pjeva, zlo ne misli* i *Imam dvije mame i dva tate* ostvario najpoznatije uloge.

Prvi se put ispred kamere pojavljujete već 1953. u *Kamenim horizontima* Šime Šimatovića. Kako su izgledali Vaši glumački počeci?

Kod Šimatovića sam, zahvaljujući njegovu prijateljstvu s mojim roditeljima, Elly Bašić, profesoricom glazbe i Mladenom Bašićem, dirigentom i direktorom opere HNK u Zagrebu, dobio priliku statirati s nekoliko rečenica, pa se to može smatrati mojim *gubljenjem nevinosti* u kinematografiji. Poslije toga, snimio sam još dva filma, Belanov *Koncert* i Bauerove *Milione na otoku*, i za vrijeme snimanja potonjeg otišao sam na audiciju na tadašnju kazališnu akademiju.

Veoma rano počinjete glumiti u stranim koprodukcijama, u to vrijeme vrlo čestim kod nas, s cijenjenim redateljskim imenima i glumačkim partnerima.

Imao sam *peh* da sam vrlo rano savladao nekoliko stranih jezika, a nakon glumačke akademije

surađivao sam s dvije vrlo dobre agentice, pa sam radio ono što danas u Americi rade Višnjić i Šerbedžija, samo u europskim okvirima. Surađivao sam s mnogim sjajnim redateljima, od oskarovca Schlendörfa i Rosellinija do Vojtjeha Jásnog i Guiseppea de Santisa, a igrao sam s čitavim nizom poznatih glumaca, od Richarda Burtona do Mastroiannija te Kennetha Branagha i Emme Thompson. Moja inozemna karijera prekinuta je početkom posljednjeg rata, 1991. godine, kada agenti nisu mogli jamčiti producentima nesmetani dolazak na snimanje, jer sam živio u ratnoj zoni.

Nagrada koju ste dobili prigodno nosi ime Kreše Golika, redatelja s kojim ste često i uspješno surađivali. Uloge urbanih Zagrepčana u njegovim najuspješnijim filmovima kao da su pisane za Vas...

Zapravo je nevjerojatno da je jedan Goranin, silno talentirani ne-Zagrepčanin Krešo Golik, snimio naš najzagrebačkiji film. Golik je uvijek uzimao dovoljno vremena za filmske pripreme, u njegovim smo se filmovima pripremali gotovo kao za kazališnu predstavu. I u toku snimanja bio je spreman prihvatiti sve sugestije glumaca i ostalih suradnika. Veliki filmovi svjetske kinematografije nakon četrdeset godina izgledaju zanimljivo, ali se vidi da su zastarjeli. To se za *Tko pjeva, zlo ne misli* ne može reći.

Za ulogu Feđe u Berkovićevoj *Rondi* nagrađeni ste Zlatnom Arenom u Puli. Takvih uloga urbanih tipova bez crno-bijele stilizacije kao da i nije bilo previše u domaćoj kinematografiji?

O Berkovićevoj redateljskoj inteligenciji i rafinmanu ne treba trošiti riječi, jedino žalim što je njegov opus tako malen. On, za razliku od Golika, nikad nije previše radio na televiziji i rijetko je snimao. Sebe smatram urbanim glumcem i obožavam takve uloge, sa svim vrlinama i manama koje takvi ljudi nose. Od Tretignana i Belmonda do Depardieua, najveći glumci igrali su upravo takve uloge, likove koji kao i svi mi imaju vrlina, ali i nedostataka.

Nakon više od 140 filmskih i televizijskih uloga, s kojima ste s vremenske distance najzadovoljniji?

Osim Golikovih filmova i Berkovićeve *Ronde*, posebno sam zadovoljan s tri-četiri uloge u stranim filmovima, a naročito s glavnom ulogom u njemačko-francuskoj koprodukciji *Ples na dugi*. Najveći međunarodni uspjeh imao sam vjerojatno u Kini, zbog uloga negativaca u partizanskim filmovima Hajrudina Krvavca, iznimno popularnima u toj zemlji.

Imate li, nakon tolikih uloga, i dalje želju nastupati ispred kamere?

Moram priznati da imam. Prihvatio bih svaku ponudu koja bi mi omogućila pravu, zdravu suradnju između redatelja i glumačkih partnera. Iako mi se čini da se danas i ne snima puno urbanih filmova, kojima bi koristio glumac moga profila. Volio bih igrati žive ljude s vrlinama i manama, kao što smo i svi mi u privatnom životu.

Relja Bašić diplomirao je glumu na Akademiji dramske umjetnosti u Zagrebu u klasi Branka Gavella, no i prije studija pojavljuje se na filmu: 1953. godine u *Kamenim horizontima* Ivana Šimatovića i 1954. u danas iznimno cijenjenom, a tada neshvaćenom *Koncertu* Branka Belana, prvom hrvatskom filmu prikazanom na Festivalu igranog filma u Puli, na njegovom prvom izdanju. Posebno kvalitetan nastup ostvaruje 1966. u *Rondi* Zvonimira Berkovića: za ulogu umjetnika i prevarenog supruga Feđe nagrađen je *Zlatnom Arenom* na Festivalu igranog filma u Puli. Godine 1968. ostvaruje prvu suradnju s Krešom Golikom na filmu *Imam dvije mame i dva tate*, koji u Puli osvaja treću nagradu. Bašićeva uloga Gospona Fulira u Golikovom filmu *Tko pjeva zlo ne misli* ostat će do danas jedna od najslavnijih na hrvatskom filmu uopće, dosegnuvši kulturni status. Zapažene nastupe ostvaruje 1976. ulogom Kralja štakora u *Izbavitelju* Krste Papića i 1982. ulogom Atme u *Kiklopu* Antuna Vrdoljaka. S Krešom Golikom surađuje i 1978. na filmu *Ljubica* i 1988. na posljednjem Golikovom filmu *Vila Orhideja*. Osim filmske, ostvaruje i zapaženu kazališnu karijeru: već 1955. Bojan Stupica ga uključuje u dramski ansambl HNK u Zagrebu, gdje je u stalnom angažmanu do 1967. Godine 1968. prelazi u status samostalnog umjetnika te kao glumac i redatelj djeluje u Teatru ITD, Kazalištu Komedija, Zagrebačkom kazalištu mladih i na Dubrovačkim ljetnim igrama. U to vrijeme realizira i svojih prvih šest režija (*Ljubaf, Crna komedija, Jedan dan u smrti Joe Egg, Stara vremena, Obećanja, Hotel Plaza*). Godine 1974. s grupom istaknutih glumaca osniva Teatar u gostima, u kojem kao umjetnički direktor, glumac i redatelj ostaje sve do njegova gašenja 2004.

Prošlost pripada povjesničarima

razgovarao: Goran Ivanišević

Krajolik br. 2 redatelj i scenarista Vinka Möderndorfera film je koji je svjetsku premijeru imao na prošlogodišnjem Venecijanskom filmskom festivalu i koji u Pulu dolazi ovjenčan mnogobrojnim priznanjima, od nacionalnih (šest nagrada uključivši i one za najbolji film i redatelja), do međunarodnih (najsvežija je nagrada za najbolji scenarij na Brooklyn International Film Festivalu).

Kako je došlo do ideje da se knjiga Vinka Möderndorfera pretoči u istoimeni film?

Eva Rohrman: Knjiga je napisana prije petnaestak godina, a sam scenarij postojao je desetak godina i čekao pravo vrijeme za realizaciju. U proteklih deset godina teme kojima se bavi film, zločini poslije Drugoga svjetskog rata, nažalost nije ništa izgubila od svoje aktualnost. Uoči svakih izbora neki političari iznova aktiviraju tu temu kako bi na taj način motivirali glasače da im daju svoj glas. Riječ je o prošlosti toliko dalekoj da bi se njome doista trebali baviti povjesničari, a ne političari, posebice ne za dnevopolitičke svrhe.

Koliko je *Krajolik br. 2* različit od filmova u slovenskoj kinematografiji danas?

Maja Martina Merljak: Potpuno je različit i upravo to je ono što me je privuklo tom projektu. S Vinkom Möderndorferom surađivala sam na njegovom prethodnom projektu *Predgrađe* i nastupala sma u još dva filma, također u manjim ulogama tako da je nastup u *Krajoliku br. 2* bio moja prva veća uloga koja je stigla tek koji mjesec nakon što sam završila Akademiju.

Uloga vam je donijela i slovensku nacionalnu filmsku nagradu *Vesna* za najbolju žensku sporednu ulogu.

Danas, kada se s nešto više filmskog iskustva osvrnem na svoju ulogu Jasne mislim da bih neke stvari možda drukčije napravila, no priznanje svakako godi. Željna sam istraživanja, kako na filmu, tako i u kazalištu te je to razlog zašto nisam nigdje u stalnom angažmanu. Ukoliko procijenim da je neka uloga dobra spremna sam udovoljiti svim njezinim zahtjevima. Osobito me privlače likovi koji su potpuno različiti od mene. S jedne strane godi kada ljudi povjeruju da sam to doista ja, a ne lik koji glumim, no ukoliko misle da su osobine lika moje stvarne osobine u tome nerijetko griješe.

Koji su razloži zbog kojih je redatelj upravo vas izabrao za ulogu glavnog negativca?

Slobodan Čuštić: Vidio je film *Pješčanik* nastao prema romanu Danila Kiša u mađarsko-srpskoj koprodukciji u kojem igram ulogu oca glavnog junaka, Židova. Zanimljivo je da ta uloga potpuno različita od uloge u *Krajoliku br. 2*, čak toliko da ni tjelesno nisam isti. Naime uz pomoć maskera u *Pješčaniku* je moj nos izmijenjen kako bi više nalikovao tipičnom židovskom.

Je li redatelj unosi neke izmjene u scenarij kako bi ga prilagodio vama?
Koliko mi je poznato nije. Očito sam bio upravo ono što je tražio, a i odlično smo surađivali.

Međunarodna je publika i kritika vrlo dobro prihvatila film. Već je otkupljen za distribuciju u Italiji, SAD-u, Kanadi i Puerto Ricu, a njegov festivalski život nastavlja se. Čega vas je bilo najviše strah uoči međunarodne distribucije.

Eva Rohrman: Pribojavali smo se hoće li ga razumjeti, no već prve reakcije inozemne publike i kritike odagnale su sve naše strahove. Tema je to koja je očito mnogima bliska. Nastojali smo film napraviti životnim i uvjerljivim i upravo stoga u filmu nismo izbjegavali ni smrt, ni seks. No film nije kritičan samo prema prošlosti, grijesima djedova koji pritišću mladu generaciju, nego i prema onim mladim ljudima koji žive samo za užitak. Neke su stvari u filmu namjerno dovedene do ekstrema jer su na taj način uzdignute na simboličku razinu.

Ako ste propustili pogledati žestoki triler *Krajolik br. 2* na Kaštelu možete to učiniti danas, u nedjelju 19. srpnja u 16 sati u Kinu Valli.

Program Europolis-Meridijani Gledatelji o Krvavoj grofici

DANIJELA HERCEG (15)

Film je stvarno zakon, onako starinski, što mi se jako sviđjelo. Čak me nije uplašila sva ta krv jer je film super napravljen. Sviđa mi se što je grofica jedna neustrašiva osoba, uvijek sigurna u sebe. Sve, u svemu, pohvale za ovaj film.

LIDIJA VAREŠKO (53)

Dobar, kvalitetan film. Vjerujem da je po istinitoj priči pa nemam što kritizirati, ali eto, jedan zanimljiv prikaz života i smrti povijesne osobe.

ROBERT JUKIĆ (57)

Nije mi se pretjerano sviđio film. Gluma je bila standardna, mogao sam predvidjeti kraj. Mislim da redateljica nije bila jako inventivna.

ZORICA NIKULIĆ (29)

Impresivan film. Sviđa mi se povijesna tematika i glazba koja pridonosi tom ugođaju. Jako zanimljiva, dinamična priča, s kvalitetnim glumcima.

Retrospektiva filmova redatelja Pedra Almodóvara u Kinu Valli

Čime sam ovo zaslužila

Qué he hecho yo para merecer esto / What Have I Done to Deserve This?; Španjolska, 1984, 101 min., scenarij: Pedro Almodóvar prema priči Roalda Dahla Janje za klanje (Lamb to the Slaughter); u glavnim ulogama: Carmen

Maura, Luis Hosalot, Ryo Hiruma, Angel de Andres-Lopez, Gonzalo Suarez, Verónica Forqué, Chus Lampreave, Juan Martinez

Komedija apsurdna o anarhičnoj radničkoj obitelji: majci Gloriji – čistačici ovisnoj o tabletama, ocu Antoniju - taksistu zaljubljenom u njemačku pjevačicu, dva malodobna sina koji zarađuju prodajom heroina (stariji) prostitucijom (mlađi), škrtoj baki i njezinom kućnom ljubimcu – gušteru... Film se prikazuje u kinu Valli u nedjelju 19. srpnja s početkom u 23.45.

Međunarodni natjecateljski program Europolis-Meridijani u nedjelju 19. srpnja

Odnos profesionalnog ubojice i potencijalne žrtve

Nakon predigre na Kaštelu Međunarodni natjecateljski program Europolis-Meridijani preselio se u kino Valli u kojem se do završetka Festivala ponovno prikazuju filmovi s Kaštela te premijerno preostali naslovi u programu. Tako su u nedjelju na rasporedu slovenski kriminalistički triler *Krajolik br. 2* te žanrovski istovjetni francuski film *Ubojica*. Usto, bit će prikazan i francuski kratkometražni film *Liščev zaljev* čiji je redatelj ujedno i glavni glumac *Ubojice* Grégoire Colin. Ekipa slovenskog filma, prikazanog i na Festivalu filmske umjetnosti u Veneciji, svoj je rad predstavila u Puli, dok francuski kandidat za nagradu u Pulu stiže iz programa Variety Critic's Choice s Međunarodnog filmskog festivala u Karlovym Varyma.

Krajolik br. 2

Pokrajina št. 2 / Landscape No.2; Slovenija, 2008., 90 min., 35 mm, produkcijska kuća: Delirium, Forum Ljubljana; producentica: Eva Rohrman; režija: Vinko Möderndorfer; scenarij: Vinko Möderndorfer; u glavnim ulogama: Marko Mandić, Slobodan Ćustić, Barbara Cerar, Maja Martina Merljak, Jaka Lah, Janez Hočevar, Janez Škof

O FILMU: Sergej je mladi provalnik koji dane provodi ne radeći ništa, uopće pažnju ne posvećujući zaručnici Magdi, radije se baveći noćnim pljačkama i senzualnim užicima s ljubavnicom Jasnom. Zajedno s kolegom-provalnikom Poldeom priprema se ukrasti vrijednu sliku *Krajolik br. 2* iz kuće imućnoga generala. Igrom slučaja, u rukama im se nađe i dokument koji datira iz vremena nakon Drugog svjetskog rata, čiji vlasnik nikako ne bi htio da ugleda svjetlo dana... *Vinko Möderndorfer* jedan je od najplodnijih slovenskih umjetnika, redatelj i pisac drama, pjesama, novela, romana, scenarija, eseja i radijskih igara, koji režira za kazalište, operu, radio i televiziju; dobitnik brojnih nagrada te sudionik filmskih festivala u Veneciji, Montrealu, Karlovym Varyma i Cannesu. Režirao je i napisao hvaljenu dramu *Predgrađe (Predmestje)* 2004. godine. U *Krajoliku br. 2* kroz naturalističan izričaj Möderndorfer intimistički zanimljivo prezentira noirovske klišeje. Film se prikazuje u kinu Valli u nedjelju 19. srpnja s početkom u 16.00.

Liščev zaljev

La Baie du renard / The Bay of Fox, Francuska, 12 min; redatelj: Grégoire Colin; uloge: Michel Goma, Elisa Sednaoui, Pierre Thoretton

O FILMU: Kada sa stjenovitih litica zaljeva ugleda lijepu ženu na jahti, u tinejdžeru proključa strast. Kratkometražni igranofilmski redateljski prvijenac glumca Gregoirea Colina, prikazan na zatvaranju euđunarodnog tjedna kritike u Cannesu 2009. u Puli se prikazuje u sklopu Programa kratkih filmova. Film se prikazuje u kinu Valli u nedjelju 19. srpnja s početkom u 17.45.

Ubojica

Le tueur / The Killer; Francuska, 2007., 91 min., 35 mm, produkcijska kuća: SBS Films, Sunrise Films; producenti: Sudd Ben Sudd, Thomas Klotz; režija: Cédric Anger; scenarij: Cédric Anger; u glavnim ulogama: Gilbert Melki, Grégoire Colin, Mélanie Laurent, Sophie Cattani, Xavier Beauvois

O FILMU: Leo Zimmerman uspješan je financijer, oženjen Sylvijom koja ga vara s partnerom Xavierom Franzenom. Leo je u posljednje vrijeme sumnjičav, svjestan da ga netko motri i slijedi. I uistinu, kad se nađe oči u oči s profesionalnim ubojicom unajmljenim da ga smakne - Dimitrijem Kopasom, Leo ga moli da mu da nekoliko dana života kako bi dovršio posljednji veliki posao koji će osigurati financijsku stabilnost njegovoj maloljetnoj kćerki Alani... *Cédric Anger*, francuski redatelj i bivši kritičar za *Cahiers du Cinéma*, s *Ubojicom* ostvaruje svoj dugometražni filmski debi, prije kojeg je snimio samo kratki film *Novela* 2002. godine, te se okušao u pisanju scenarija za filmove *Za Matthieuom (Selon Matthieu)* i *Mali poručnik (Le petit lieutenant)* Xaviera Beauvoisa odnosno *Dva (Deux)* Wernera Schroetera. Redatelj kao inspiraciju u radu navodi filmove *Apokalipsa danas (Apocalypse Now)* Francisa Forda Coppole, *Vrtoglavica (Vertigo)* Alfreda Hitchcocka i *Taksist (Taxi Driver)* Martina Scorsesea. Film se prikazuje u kinu Valli u nedjelju 19. srpnja s početkom u 18.00.

U nedjelju u Areni počinje ovogodišnji PoPularni program

Afere Charlize Theron i Kim Basinger

Ove godine PoPularni program u Areni otvaraju dvije oskarovke. To su Charlize Theron i Kim Basinger koje glume u filmu *Ravnica u plamenu*, redateljskom prvijencu cijenjenog scenarista Guillerma Arrige. Filmovi iz ovog programa prikazuju se u Areni nakon projekcije filma iz Nacionalnog natjecateljskog programa, a do subote 25. srpnja na rasporedu su *Transsiberian* (20. srpnja), *Ljubavnici* (22. srpnja) i *Gangsteri* (23. srpnja). Dva će dana u Areni PoPularni program zamijeniti PoPularna Pulica i to hitovima za sve naraštaje *Harry Potter i princ miješane krvi* (21. srpnja) i *Ledeno doba 3: Dinosauri dolaze* (25. srpnja).

Ravnica u plamenu

The Burning Plain; SAD, Argentina, 2008., 111 min., 35 mm; produkcijska kuća: 2929 Productions, Costa Films; producenti: Laurie MacDonald, Walter F. Parkes; režija: Guillermo Arriaga; scenarij: Guillermo Arriaga; u glavnim ulogama: Charlize Theron, Kim Basinger, Jennifer Lawrence, José María, Yazpik, Joaquim de Almeida, Diego J. Torres

O FILMU: Mariana je šesnaestogodišnjakinja iz Meksika koja nastoji pomoći svojim roditeljima da se nakon životnih turbulencija sabere i krenu dalje; Sylvia, žena iz Portlanda, mora puno propatiti kako bi isprala grijeh iz prošlosti; Gina i Nick su par koji mora prebroditi mučnu aferu, a svi pokušavaju naći oprost i ljubav... Guillermo Arriaga, redatelj i proslavljeni scenarista filmova *Pasja ljubav*, *21 gram* i *Babel*, poznat je po multinarativnim dramama, spretnim vođenjima nelinearnih priča. Jedan od najtalentiranijih suvremenih scenarista, Arriaga je dobitnik brojnih priznanja, među ostalima i onog za najbolji scenarij za film *Tri sprovoda u Meksiku (The Three Burials of Melquiades Estrada)* Tommyja Lee Jonesa na Filmskom festivalu u Cannesu te dobitnik nominacije za *Oscara* za najbolji originalni scenarij filma *Babel* Alejandra Gonzáleza Iñárritua. Izniman talent, Arriaga se *Ravnicom u plamenu* prvi put okušao kao redatelj dugometražnog filma. Film se prikazuje u Areni u nedjelju 19. srpnja s početkom u 23.30.

U Gradskoj knjižnici i čitaonici Pula od 13. do 25. srpnja filmove stvaraju najmlađi filmoljupci

Pustolovni laboratorij profesora Baltazara

Svakom je pravom filmoljupcu film pod kožom od djetinjstva, a dugo, toplo ljeto (ponešto i kišovito) idealno je za učenje i eksperimentiranje u stvaranju animiranog filma. Ove godine omiljeni hrvatski crtani junak profesor Baltazar umjesto škole vodi pustolovni laboratorij u kojem klinci i klinceze od sedam do dvanaest godina otkrivaju male tajne filmske umjetnosti. Polaznici imaju priliku naučiti ponešto o osnovama filma i filmske umjetnosti te naučiti kako kreirati film: od razvoja ideje i pisanja scenarija, preko izrade scenografije i prikupljanja rekvizita sve do samog snimanja filma i montaže. Voditelji projekta Zvonimir Rumbolt i Tomislav Fiket vode najmlađe kroz Baltazarov laboratorij kako bi u konačnici napravili kratki animirani film tehnikom stop-animacije. *Bal-baltazar, Bal-baltazar...*

Veseli polaznici na okupu

Voditelj objašnjava prvi zadatak

Vremenska prognoza

za Pulu za nedjelju 19. srpnja 2009.

Pretežno sunčano s malom do umjerenom naoblakom. Puhat će slaba do umjereni bura. Svježije. Najniža jutarnja temperatura zraka uglavnom od 18 do 23, a najviša dnevna od 26 do 31 °C.

Podijeljeni su prvi zasluženi darovi

Danas na Festivalu

Nedjelja, 19. srpnja

9.00 Kino Valli

Nacionalni natjecateljski program film Zagrebačke priče, projekcija za novinare i akreditirane

11.00 Kino Valli

Nacionalni natjecateljski program film Blizine, projekcija za novinare i akreditirane

12.30 Circolo

Press konferencija Ocjenjivačkog suda Nacionalnog natjecateljskog programa

12.35 Circolo

Press konferencija Veita Helmera, redatelja filma Absurdistan

12.50 Circolo

Press konferencija ekipe filma Zagrebačke priče
Press konferencija ekipe filma Blizine

16.00 Kino Valli

Europolis - Meridijani
film Krajolik br. 2

17.45 Kino Valli

Program kratkih filmova
film Lišček zaljev

18.00 Kino Valli

Europolis - Meridijani
film Ubojica

19.45 Kino Valli

Nacionalni natjecateljski program film Blizine

20.30 Arena - VIP prostor

Domjenak - Vina trapan

21.00 Portarata

Retrospektiva filmova Mije Engberg

21.30 Arena

Nacionalni natjecateljski program film Zagrebačke priče

23.30 Arena

PoPularni program film Ravnica u plamenu

23.45 Kino Valli

Retrospektiva Pedra Almodovara film Čime sam ovo zaslužila

ZABAVA I FILM

23.00 Circolo

koncert dua Lollobrigida zabava BADEL 1862, DJ M.G.